

Dragostea durează trei ani

Cât de mult durează dragostea? – veșnica dilemă dintre romantici și sceptici. Teoria științifică care susține că dragostea e doar o avalanșă de hormoni este foarte răspândită. Acesta este și motivul invocat atunci când un cuplu se desparte. Or, după ce doza de hormoni se epuizează, începe deprinderea, dependența unuia de celălalt, iar aceasta nu mai este dragoste.

O abordare foarte originală a problemei propune Frederic Beigbeder, în cartea sa *Dragostea durează trei ani* – un roman cu tentă autobiografică, ce îi calcă pe nervi pe romanticii înrâiți care cred în mitul primului cuplu. Paradoxal, dar prin asta cartea m-a și atras, de parcă voiam să-mi dovedesc că dragostea nu durează doar trei ani.

Cartea este o confesiune a unui tânăr cinic, având pe alocuri monotonie specifică unui tratat. Marc are 30 de ani și, la începutul cărții, își serbează divorțul. La fel ca părinții săi, Marc a avut un mariaj de doar trei ani, iar asta l-a făcut să-și formuleze teoria vieții sale: *Dragostea durează trei ani*, sau *În primul an cumperi mobila, în al doilea an muți mobila, în al treilea an împarți mobila*. După asta, trebuie să crezi că: 1. *Fericirea nu există*. 2. *Dragostea este imposibilă*. 3. *Nimic nu este grav*, pentru că *Nu există dragoste fericită și dragostea este o luptă pierdută dinainte*.

Ceea ce captivează imediat este stilul scrierii: cinic, indiferent, laconic. Atmosfera nu diferă prea mult de cea din *99 Franci*. Mondenitatea obsedantă, filosofiele efemere și satirismul situează romanul în societatea modernă, avară, în care teoria „*Dragostea durează trei ani*” a devenit o lege a naturii.

La început, totul este minunat, chiar și cu tine însuși. Fiecare zi aduce o nouă porție de miracole. Nimeni niciodată nu s-a simțit atât de bine. Fericirea există, și e foarte simplă: chipul cuiva. Toată lumea zâmbeste. Un an întreg viața voastră e o lungă dimineață însoțită, chiar și la asfințit sau atunci când ninge. Scrieți despre asta cărți. Vă grăbiți să vă căsătoriți: „De ce s-o mai întindem, dacă suntem atât de fericiți?” [...]

În al doilea an s-a schimbat ceva. Ați devenit mai tandri. Vă mândriți cât de bine vă simțiți împreună. Îți înțelegi soția din jumătate de cuvânt – ce minunat e să fii un tot întreg. [...] Faceți dragoste mult mai rar și vă gândiți că asta nu înseamnă nimic. [...] Vorbești

IRINA PUIU

Ludwig-Maximilians Universität, München, Germania

cu înflăcărare colegilor de serviciu despre căsătorie – ei nu te recunosc. Tu însă ești sigur că te recunoști, atunci când te strădui din răspuțeri să nu privești fetele care fac strada mai luminoasă.

În al treilea an nu te mai strădui din răspuțeri să nu privești fetele care fac strada mai luminoasă. Nu mai vorbești cu soția. Petreceți ore în șir într-un restaurant, ascultând șușotelile vecinilor. Tot mai des nu sunteți acasă – acesta e un motiv să nu mai faceți dragoste. Și în curând, vine un moment când nu mai puteți să vă suportați jumătatea, nicio secundă mai mult, pentru că v-ați îndrăgostit de altcineva. [...] În al treilea an ai două noutăți: una rea și una bună. Cea bună: soția își strânge lucrurile și pleacă. Vestea rea: începi o nouă carte.

După divorț, viața lui Marc balansează între digresiuni mondene, superficialitatea persoanelor ce-l înconjoară, observații asupra altor căsnicii, relații ocazionale. Apare Alice, și Marc devine amantul ei, din dorința de a-și mai demonstra o dată că dragostea durează doar trei ani. El încearcă să prevadă toate lucrurile din timp. Este deja de trei ani împreună cu Alice și, cu toate că așteaptă cu teamă a treia aniversare a relației lor, dragostea e la fel de puternică ca în prima zi. Anume acum Marc înțelege cât de illogică era teoria sa despre acei trei ani. El începuse o numărătoare inversă, iar când a venit ziua X, recunoaște: *Trei ani... numărătoare inversă s-a terminat. Iată ce eu nu înțelegeam, că numărătoare inversă e doar un început.*

Pentru mine aici a fost apogeul: s-a dovedit că dragostea poate dura mai mult de trei ani. Și ce ușurare, după atâta suspans... Mi-am zis că, într-adevăr, dragostea *mișcă sori și stele*, după cum scria Dante. Mai trebuie să citesc ultima frază. După toate aceste meditații, Marc se uită la ceasul de pe mână (pe care iarăși a început să-l poarte) și înțelege că trei ani încă nu au trecut – a mai rămas un minut.